

те на местните башибозуци и черкези над българското население. По брой на публикациите следва 1866 г. - с 12, където преобладават съобщения за стопанския живот на българите, здравето състояние на хората и добитъка, любопитните факти и куриозите. С десет публикации се „отчита“ 1875 г., а с 9 - 1867 г. Само с по една дописка за региона са представени 1852, 1858 и годината на българското освобождение - 1878.

От най-ранните явявания на района във възрожденската преса интерес представляват твърде подробните информации за разбойнически прояви на представители на мюсюлманската общност в Златишко, които създават напрежение, страх и безверие у българското население. Освен даване на публичност в цялата Османска империя, тези материали изразяват и критичното отношение на българското общество към нежеланието и неспособността на местните държавни органи да спрат изстъпленията. Допълнителното внушение е, че често представителите на властта в района са скрити подбудители на убийствата и грабежите над българи, а с това и съпричастни към насилията, които се извършват над поданиците му. С известията се цели да се покаже още, че и тази част от територията на страната страда от бруталността и репресиите на мюсюлманите над християнските ѝ жители, както цялата българска земя.

Сред публикациите за казата от 60-те години на XIX в. - общо 33, вече намират място и информации за революционните прояви на българите и движението на чети и бунтовници през региона. Все пак, преобладават съобщенията за развитието на стопанския живот, занаятите и търговията в Пирдоп, Златица и някои други селища. Не липсват и материали за демографските промени в района, традиционните грабежи и насилия над християните, както и за дарителски прояви на мюсюлмани и българи за изграждане на пътища и мостове в казата, за подпомагане или откриване на учебни заведения в други райони на империята, дори за превъоръжаване на местните полицейски сили. Интерес представлява фактът, че дописки за разпространение на болести по хора и добитък или за убийства на българи от този край се тиражират в по две издания. Така чрез вестниците „Дунав“ и „Время“ през 1865 г. българите от казата търсят помощ за спиране на епидемия сред децата до 12-годишна възраст от района, а „Македония“ и „Дунав“ през 1867 г. публикуват информация за действия на разбойнически банди в Златишко⁵, разбира се, пречупени през отношението на съответната редакция към проблема. Така Петкославейковото издание дава приоритет на репресиите над местното население и страха му от разбойниците, а излизаният в гр. Русе официоз на Дунавския вилает, набляга на действията на османската власт в казата за залавянето на